

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : **A. M.**, bývajúca v N., t.č. M., zastúpená JUDr. L. H., advokátom v N., proti žalovanému : **L. A.**, bývajúci S., o **náhradu investícií spoluvlastníka**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 20 C 169/2001, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2011 sp.zn. 7 Co 92/2010

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 30. novembra 2009 č.k. 20 C 169/2001-165 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 2 886,80 € v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie 22 031 € konanie zastavil. Uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni do rúk právneho zástupcu trovy konania vo výške 1 916,60 € v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne tým, že táto investovala do nehnuteľnosti za účelom jej zveľadenia, pričom išlo o nevyhnutné investície a takýmto spôsobom zveľadila aj podiel žalovaného, čím prišlo zo strany žalovaného k jeho obohateniu. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo skutočnosti, že celkovo bolo vložených investícií v sume 173 935 Sk, pričom polovica predstavuje 86 957,50 Sk, t.j. 2 886,80 €, čo predstavuje polovicu podielu žalovaného na nehnuteľnosti. K námietke premlčania uviedol, že žalobkyňa si nárok uplatnila v zákonnej dvojročnej premlčacej lehote, keď návrh bol podaný dňa 6.12.2001 a prvá faktúra, ktorá bola vystavená žalobkyni je s dátumom dňa 22.12.1999.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 12. apríla 2011 č.k. 7 Co 92/2010-187 potvrdil rozsudok prvostupňového súdu. Uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v sume 305,28 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet jej právneho zástupcu. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného ako nepreukázané a uviedol, že ide o rovnakú obranu ako žalovaný uplatnil už v prvostupňovom konaní. S touto obranou sa náležite vypořiadal súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Žalovaný síce spochybnil vierohodnosť predložených listinných dôkazov, ktorými žalobkyňa preukazovala vykonanie prác, sám však nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by sa faktúry vzťahovali k opravám na inej nehnuteľnosti ako je predmet tohto sporu. Nedôvodná je aj odvolacia námietka žalovaného, že predmetom tohto konania musia byť bývalí a súčasní vlastníci nehnuteľnosti. Spoluvlastníci nehnuteľnosti tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo len v konaniach podľa § 91 ods. 2 O.s.p., v ktorých ide o určenie takých práv a povinností, ktoré sa týkajú všetkých spoluvlastníkov. V prejednávanej veci ide o žalobu o plnenie, ktorú si uplatnil jeden zo spoluvlastníkov voči druhému na zaplatenie alikvotnej čiastky vložených investícií. Takýto nárok môže uplatniť ktorýkoľvek spoluvlastník voči inému bez toho, aby sa tým dotkol práv a povinností ostatných spoluvlastníkov. Žalovaný taktiež nepredložil žiadny písomný dôkaz, ktorý by mal preukazovať, že spornú nehnuteľnosť prevzali v dobrom stave a hneď ju aj začali prevádzkovať. Ako nedôvodnú posúdil aj odvolaciu námietku v súvislosti s tvrdením žalovaného, že ako spoluvlastník mal nárok aj na podiel zo zisku a náhrady za užívanie nehnuteľnosti. Žalovaný v spore neuplatnil vzájomný návrh a neurobil ani započítací prejav vo vzťahu k žalovanej pohľadávke; jeho nároky sú predmetom iných súdnych konaní.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu podal dovolanie žalovaný a navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a uložil mu, aby vo veci ďalej konal a rozhodol. Namietal, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa bez toho, že by bol zistil skutočný stav, pretože nevykonal všetky prístupné dôkazy.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že toto považuje za nezákonné, neprípustné a nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania

(§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolací súd vady takejto povahy v dovolacom konaní nezistil. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodiť ani z tohto zákonného ustanovenia.

Na námietku dovolateľa, spochybňujúcu správnosť zistených skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočne zisteného skutkového stavu veci – v tomto smere bol najvyšší súd viazaný ako rozsahom tak i obsahom podaného dovolania – možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samé osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným, na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm.a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je ďalšou všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová